

Най-после дотегнали на господаря му тези молби, дал му 3 коня и 6 кюпове и му казал:

— Вжрви и прави, какво знаеш! Нали не искаш да ме слушаш, ще ти пати главата; но аз не съм виновен за това.

Момчето се зарадвало, натоварило на трите коня по два кюпа и отишло пред царските палати.

— Какво търсиш тука, бе? Запитали го царските пазачи.

— Дойдох да се надлъгвам с царя.

— Да се надлъгваш ли? Какви хитри хора не можах да го надлъжат, и си изгубиха главите, та ти ли ще го надлъжеш! Я си вжрви из път!

Момчето настоявало да ги моли, и пазачите го пуснали при царя.

Царю, честити, ида да ти кажа една истинска лъжа, . .

— Ами защо ми водиш тези држгливи коне с черни кюпове на гърбовете им?

Почакай малко и ей сега ще ти кажа защо . .

— Ти, царю, мислиш, че съм от долен род, но се мамеш. Моя дядо е бил цар. По онова време е царувал твоя дядо, който е имал война със своите врагове. В тази война си изхарчил всичките пари, а тя се не свършвала. Тогава той замолил моя дядо, който бил много богат цар, да му даде назаем пари. И мой дядо му дал тези шест кюпа, пълни със злато. Дедите ни са отдавна изгнили в земята, но борч не гние, и аз дойдох да те моля, да ми върнеш заема. . .

— Това е лъжа, извикал ядосано царя.

— Ако е лъжа, дай ми златната ябълка, де казал момчето.

— Ами това може да е истина, отговорил бързо царя!

— Щом е истина, дай парите, рекло момчето.

Царя разбрал, че е надхитрен, но царска дума назад се не връща, дал на момчето златната ябълка и му казал да се махва по-скоро от очите му.

П.